

Souběžná varování – číslo čtyři

Základy víry a nebezpečí zapomínání: Poučení z proroctví a dějin

Jeff Pippenger

2023-08-08

Koho bude vyučovat poznání? A koho přivede k porozumění nauce? Ty, kdo jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů.

Neboť pravidlo musí být na pravidlo, pravidlo na pravidlo; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu:

Neboť skrze koktavé rty a cizí jazyk bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto je odpočinutí, jímž můžete dopřát odpočinutí znavenému; a toto je občerstvení. Oni však nechtěli slyšet.

Ale slovo Hospodinovo jim bylo příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad, a byli zlomeni, a uvázli v osídle, a byli polapeni. Izajáš 28,9–13.

K těmto veršům z Izajáše se bylo opakovaně obraceno v Habakukových tabulkách. Zde se jich potřebuji pouze dotknout, abych z těchto předchozích veršů převzal jeden či dva body a doplnil jimi nynější rozpravu. Tento oddíl ukazuje lid, který neobstál ve zkoušce, neboť „jdou, a padají nazpět, a jsou zlamáni, a polapeni, a zajati“. Byl to lid, který neobstál ve zkoušce týkající se toho, koho se Bůh pokusí „učit“, aby „rozuměl“ „poznání“ či „učení“. Byla to zkouška založená na porozumění nárůstu poznání, a proto to byla tatáž zkouška, která v dvanácté kapitole Danielově oddělovala moudré od bezbožných, neboť všichni proroci se shodují a označují konec světa. V Danielovi dvanáct „moudří“ rozumějí, avšak „bezbožní“ nárůstu poznání nerozumějí.

Lid v Izajášově pasáži byl zkoušen „slovem Hospodinovým“, které „nechtěli slyšet“. A tím konkrétním „slovem Hospodinovým“, jež odmítli a které by jim bylo umožnilo „porozumět“ vzrůstu „poznání“, bylo biblické pravidlo, které vymezuje, jak správně uvádět prorocké dějiny do vzájemného souladu. Ti, kdo v Izajášově pasáži padají, odmítli pravidlo, jež určuje, že chce-li člověk porozumět prorockým dějinám, musí onu linii hledat „tu trochu a tam trochu“. Slovem Hospodinovým, které přineslo zkoušku, jež odmítli, byla metoda vybírání prorockých linií odtud i odjinud a následného postavení jedné z takto vybraných linií prorockých dějin do paralely s ostatními liniemi prorockých dějin, které pojednávají o témž námětu. Úspěch úsilí klást takto linii na linii závisí na uplatnění pravých pravidel prorockého výkladu. Tato pravidla, která jsou rovněž „předpisy“, musí být také shromážděna dohromady a nacházejí se tu i tam v celé Bibli. Izajášovy panny, které v této zkoušce neobstojí, tak činí proto, že zapomínají na tu hlavní věc, na niž zapomenout neměly: totiž že se dějiny opakují.

„Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na cestu, jíž nás Pán vedl, a na jeho učení v našich minulých dějinách.“ Life Sketches, 196.

Bůh není původcem zmatku a pevným opěrným bodem této skutečnosti je to, že každý prorok v Bibli označuje tutéž prorockou linii. Ne všichni vidí na této linii totožné události, avšak vždy jde o tutéž linii událostí na konci světa. Jsou to události, které vedou k uzavření doby milosti, po němž následuje sedm posledních ran, jejichž vyvrcholením je druhý příchod Krista. Vyprávění jednoho proroka může pojednávat o Božím věrném lidu v této dějinné linii, avšak svědectví jiného proroka se může týkat Božího nevěrného lidu nebo Spojených států, Vatikánu, Organizace spojených národů, kupců země či islámu, ale vždy je to tatáž linie.

Malachiášovo elijášské poselství, stejně jako poselství představená ve Zjevení, v kapitolách jedna, čtrnáct a osmnáct, a poselství Daniela jedenáct a dvanáct, jsou týmž poselstvím. Všechna představují tutéž dějinnou linii, avšak každé svým vlastním zvláštním přínosem k tomuto příběhu.

To, co je na onom zvláštním poselství téměř všeobecně nepochopeno, je skutečnost, že je zjevováno Božímu lidu teprve těsně před uzavřením doby milosti pro lidstvo. Protože víme, že toto zvláštní poselství vždy varuje před brzy přicházejícím uzavřením doby milosti, budeme uvažovat o snad nejjasnějším biblickém znázornění uzavření doby milosti.

Kdo činí nepravost, ať činí nepravost ještě; a kdo je poskvrněný, ať zůstane poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,11.

Dříve než bude ve svatyni nahoře slovy jedenáctého verše oznámen konec doby milosti, má být Božím služebníkům předáno zvláštní výstražné prorocké poselství z knihy Zjevení, která je odpečetěna.

I řekl mi: Nezapečetuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať ji činí ještě; kdo je poskvrněn, ať je poskvrněn ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,10.11.

Těsně před sedmi posledními ranami má Boží lid rozpoznat zvláštní prorocké poselství. Když „ten čas je blízko“, má být odpečetěno „proroctví této knihy“ (proroctví Zjevení), které bylo zapečetěno. Jediným proroctvím v knize Zjevení, které bylo zapečetěno, je proroctví sedmi hromů.

A uviděl jsem jiného mocného anděla, jak sestupuje z nebe, oděného oblakem; a nad jeho hlavou byla duha a jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy. A v ruce měl otevřenou knížku; a položil svou pravou nohu na moře a levou na zemi, a zvolal mocným hlasem, jako když řve lev; a když zvolal, sedm hromů vydalo své hlasy. A když sedm hromů vydalo své hlasy, chtěl jsem psát; ale uslyšel jsem hlas z nebe, který mi řekl: Zapečet' to, co mluvilo sedm hromů, a nepiš to. Zjevení 10,1–4.

Těsně před uzavřením lidské doby milosti, když „čas je blízko“, dojde k odpečetění zvláštní biblické pravdy, která označuje „věci, které se mají brzy stát“. Mocný anděl ze Zjevení desáté kapitoly je Ježíš Kristus, který zvolal jako Lev.

„Mocný anděl, který poučoval Jana, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus. To, že postavil svou pravou nohu na moře a levou na souš, ukazuje úlohu, kterou vykonává v závěrečných výjevech velkého sporu se satanem. Toto postavení označuje jeho svrchovanou moc a autoritu nad

celou zemí. Spor se od věku k věku stupňoval a nabýval stále rozhodnější povahy a bude tak činit až do závěrečných scén, kdy vrcholného rozmachu dosáhne mistrné působení mocností temnoty. Satan, sjednocený se zlými lidmi, oklame celý svět i církve, které nepřijímají lásku k pravdě. Avšak mocný anděl vyžaduje pozornost. Volá mocným hlasem. Má zjevit moc a autoritu svého hlasu těm, kdo se spojili se satanem, aby odporovali pravdě.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, s. 971.

Na konci jsou „církve“, které „satan“ svádí, svedeny proto, že nepřijaly lásku k „pravdě“. Slovo „pravda“ v pasáži z druhého listu Tesalonickým, na niž se sestra Whiteová právě odvolala, je základní řecké slovo odvozené od hebrejského slova přeloženého jako „pravda“, které se skládá ze tří hebrejských písmen a představuje Alfu i Omegu. Existuje nějaký biblický důkaz, že pravda spojená s pravidlem prvního zmínění, která představuje vlastnost Kristova charakteru, je tou pravdou, jež je odmítána a která v důsledku toho vyvolává mocné blouzení?

Prosíme vás pak, bratří, vzhledem k příchodu našeho Pána Ježíše Krista a k našemu shromáždění k němu, abyste se nedali hned zvíkat ve své mysli ani se nelekali, ani skrze ducha, ani skrze slovo, ani skrze list, jako by byl od nás, že den Kristův je již zde. Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn zatracení; který se protiví a povyšuje nade všechno, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává božská pocta, takže se jako Bůh posadí v chrámě Božím a bude se vydávat za Boha. Což se nepamatujete, že jsem vám to říkal, když jsem ještě byl u vás? A nyní víte, co jej zdržuje, aby byl zjeven ve svůj čas. Neboť tajemství nepravosti již působí; jen dokud nebude odstraněn ten, kdo tomu nyní brání. A tehdy bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán stráví duchem svých úst a zničí jasně svého příchodu; on, jehož příchod se děje podle působení satana se vši mocí a znameními a lživými zázraky a se vším klamem nepravosti mezi těmi, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli spaseni. A proto na ně Bůh pošle mocné blouznění, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti. 2 Tesalonickým 2,1–12.

Této pasáži z listu Tesalonickým byla v Habakukových tabulkách věnována pozornost již mnohokrát, a proto se v tomto bodě omezíme pouze na stručnou poznámku. To, co sestra Whiteová nazývá „Satanovým podivuhodným činem“, je u Pavla „působení Satanovo se vši mocí a znameními a lživými zázraky“. Klamné působení, které sestra Whiteová i Pavel označují, začíná při nedělním zákonu ve Spojených státech.

„Nařízením, které v rozporu se zákonem Božím vynutí ustanovení papežství, se náš národ zcela odpojí od spravedlnosti. Až protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby sevřel ruku římské moci, až natáhne ruku přes bezednou tůň, aby si podal ruku se spiritismem, až pod vlivem tohoto trojího spojení naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jako protestantské a republikánské vlády a učiní opatření k šíření papežských nepravd a bludů, tehdy budeme moci vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, svazek 5, 451.

V tomto oddílu Tesalonickým, který zkoumáme, Pavel označuje papeže na konci světa čtyřmi různými výrazy. Papež je „člověk hříchu“, je „syn zatracení“, je „tajemství nepravosti“ a „ten

Bezbožník“. Pavel uvádí o papeži kromě těchto čtyř označení ještě několik dalších charakteristik, neboť nás informuje, že papež (který byl v Pavlově době ještě budoucí) „bude zjeven ve svém čase“.

Papež „bude zjeven ve svém čase“ a nejjasnější biblický důkaz — ačkoli v žádném případě ne jediná biblická pravda — nejjasnější biblická pravda, že papež římské církve je antikristem biblického proroctví, je potvrzena sedmi různými a přímými odkazy v Bibli, které označují „čas“, kdy bude papežství vládnout zemi, právě onen „čas“, který lidstvo nazývá temným středověkem. Bible zjevuje papeže jako papežství tím, že opakovaně určuje přesné období „času“, od roku 538 do roku 1798, kdy bude papežství vládnout světu. Pavel řekl, že bude zjeven ve svém čase.

Pavel rovněž určuje, že je to papež, kdo „se protiví a povyšuje nade všechno, co slove Bůh aneb čemu se božská čest činí; tak že se jako Bůh posadí v chrámě Božím, vydávaje se za Boha“. To mimo jiné ukazuje, že antikrist biblického proroctví je náboženským symbolem. Není to nějaký Hitler ani Alexandr Veliký. Tím se dále zužuje určení papeže, neboť není pouze náboženským tyranem, nýbrž náboženským tyranem, který se prohlašuje za toho, kdo je uvnitř Božího chrámu. Antikrist si činí nárok na místo uvnitř křesťanské církve.

Podle Pavla a Daniele, když je papež ve své vyznávané křesťanské církvi, projevuje povahu satana, který toužil usednout na Boží trůn a být vyvýšen nade vše. Říkám Pavel a Daniel, neboť většina biblických vykladačů uznává, že když Pavel ukazuje, že jedním z rysů papeže je, že je naprostým narcistou, Pavel jednoduše cituje z Danielova popisu papeže v jedenácté kapitole knihy Daniel, kde Daniel zaznamenává:

„A král bude jednat podle své vůle; a povýší se a vyvýší se nade každého boha a bude mluvit podivuhodné věci proti Bohu bohů a bude prospívat, dokud se nedovrší rozhořčení; neboť to, co je určeno, se stane.“ Daniel 11,36.

Když Pavel oslovuje narcistní povahu papeže, parafrázuje Danielův verš a uvádí, že je to papež, „který se staví na odpor a povyšuje nade všechno, co se nazývá Bohem anebo čemu se vzdává božská pocta; takže se posadí jako Bůh v chrámě Božím a vydává se za Boha.“ Verš v Danielovi, který určuje charakter papežství, se rovněž vztahuje k „času“, jenž byl určen k tomu, aby „zjevil“, že papežství bylo antikristem, neboť označuje, že papežství bude „prospívat“, dokud „se nenaplní rozhořčení“.

„Rozhořčení“ skončilo roku 1798, takže Daniel v tomto verši (ačkoli toto není jedno ze sedmi přímých míst v knihách Daniel a Zjevení, kde jsou zmíněny dějiny 1260 let) přece jen přímo označuje papežskou moc a vyznačuje, že roku 1798 utrpěla „smrtnou ránu“, jak to nazývá Jan. Tento verš tedy označuje konec období papežské vlády, aniž by však určoval délku jejího trvání.

V tomto úryvku Pavel rovněž označuje moc, která měla bránit papežství převzít vládu nad světem v roce 538, když uvedl, že Tesaloničtí, jimž psal, tuto konkrétní pravdu již znali. Položil otázku: „Nepamatujete se, že jsem vám to pověděl, když jsem ještě byl u vás?“ Připomíná jim, že již věděli, „co zadržuje“ (to jest brání) papežství, dokud nebude „zjeveno ve svůj čas“. Mocí, která předcházela papežství a bránila mu převzít vládu nad světem, byla moc, která ovládala svět v době,

kdy Pavel psal tento list. Byl to pohanský Řím. Pavel napsal, že pohanský Řím bude „odstraněn z cesty“, aby papežství mohlo převzít vládu nad světem.

Právě toto porozumění vedlo Williama Millera k rozpoznání, že moc symbolizovaná jako „ustavičná“ v knize Daniel je pohanský Řím. Adventismus uznává, že stavba, a tudíž všechna prorocká porozumění Williama Millera, byla založena na jeho chápání knih Daniel a Zjevení a že tyto dvě knihy pojednávají o dvou zpustošujících mocnostech, pohanském Římu a papežském Římu. V pasáži v Tesalonickém Miller, který již věděl (jako v jeho době věděl každý protestant), že papež je antikrist; když rozpoznal, že pohanský Řím byl historickou mocností, která předcházela papežské vládě, a že Pavel uvedl, že pohanský Řím má být odstraněn dříve, než papežství vystoupí na trůn země, tehdy to spojil s knihou Daniel a s „ustavičnou“, kde se třikrát uvádí, že ustavičná musela být „odstraněna“ předtím, než papežství převzalo vládu nad světem. Pavlovo svědectví Millerovi umožnilo uvidět, že pohanský Řím je Danielova „ustavičná“, a poté mohl rozpoznat, že Danielovy dvě zpustošující mocnosti byly pohanský a papežský Řím. Tato pravda představuje základ milleritského hnutí. Adventismus dnes práci Millera zcela jistě odmítá, avšak stále chápe, že tento přehled Millerova rozvíjení porozumění „ustavičné“ v Danielovi dokazuje, že moc, o níž Pavel říká, že „zadržuje“ vzestup papežské moci, dokud nebude odstraněna, byl pohanský Řím, což je správný rozbor Millerova myšlení o těchto otázkách.

S pravdou, že „ustavičná“ v knize Daniel je symbolem pohanského Říma, který předcházel království papežského Říma, jež Daniel představil jako ohavnost zpustošení, mohl Miller poté rozpoznat prorocké časy spojené s královstvími biblického proroctví; a jak se jeho mysl otevírala těmto poznatkům, sestavil soubor pravd, které představují základy adventismu. Tyto pravdy byly zvěčněny na dvou tabulích průkopnických schémat z let 1843 a 1850. Tyto pravdy jsou základem adventismu a byly založeny na rozpoznání „času“. Dějiny toho, kdy byly tyto základy položeny, jsou hlavním tématem Habakukových tabulí.

Na Chabakukových tabulích není poukázáno na to, že základy, které byly založeny na čase, vytvořily stavbu poskytující pohled nezbytný k tomu, aby poslední generace rozpoznala, že existovaly pravdy, které byly znázorněny jako základy. Byla jedna první pravda, která byla úplně prvním kamenem položeným do základu, avšak „každodenní“ v knize Daniel nebylo Millerovou první pravdou. Pravdou, která se měla stát prvním kamenem v základu, jež byl Miller povolán budovat, bylo „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest, avšak bez pravdy o „každodenním“ by Miller nebyl rozpoznal strukturu proroctví, kterou potřeboval rozpoznat, aby mohl předložit poselství prvního anděla. Jeho struktura spočívala v zasazení proroctví do perspektivy dvou pustošících mocností. Miller se zabýval drakem (pohanský Řím) a šelmou (papežstvím). Třetí anděl se obrací k draku (Organizace spojených národů), šelmě (papežství) a falešnému proroku (Spojené státy).

Jestliže člověk přijme všechna časová proroctví, nikoli některá, nýbrž všechna, jak je předložili millerité na dvou posvátných pionýrských grafech, musí tyto pravdy osobně prozkoumat. Jak by je mohl přijmout, kdyby je nikdy neprozkoumal? Jestliže ti, kdo zkoumají základní pravdy, učiní z těchto pravd svou osobní odpovědnost k prověření a poté všechny tyto pravdy přijmou, pak stavěli na Skále, a ne na písku.

„Ti, kdo stojí jako Boží strážní na hradbách Sijónu, ať jsou muži, kteří dovedou spatřit nebezpečí dříve než lid — muži, kteří umějí rozlišovat mezi pravdou a bludem, spravedlností a nepravostí.“

„Bylo dáno varování: Nesmí se připustit nic, co by narušilo základ víry, na němž budujeme od doby, kdy přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem, věrná světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmut své nohy z platformy, na níž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v usilovné modlitbě a hledali světlo. Myslíte, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Vede mne od chvíle, kdy mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Aby ti, kdo budou naslouchat, mohli analyzovat časová proroctví v dějinách milleritského hnutí, je zapotřebí přistoupit k historickým obdobím, která jsou těmito časovými proroctvími představena. To představuje práci spočívající ve znázorňování událostí na časové ose. Když student proroctví dospěje k takové úrovni zkoumání, že bere v úvahu tato proročká období, určená millerity z Bible a následně potvrzená historickým záznamem, bude v postavení rozpoznat, že dějiny na počátku časového proroctví symbolicky předobrazují dějiny na konci téhož proroctví. Z tohoto hlediska by se měl student naučit, že dějiny se opakují. A s tímto porozuměním by měl také vidět, že Ježíš znázorňuje konec počátkem.

A z proročké linie proroctví, která vykresluje konec světa jako „stavbu chrámu“, by měl student vědět, že na chrám, který je budován na základu, je nakonec položen závěrečný vrcholový kámen. Měl by dospět k poznání, že základ chrámu, který byl Miller použit k tomu, aby jej vynesl na světlo (a který představuje Ježíše Krista, neboť žádný jiný základ nemůže být položen než Ježíš Kristus), byl základem vybudovaným na proročném čase. Protože Ježíš znázorňuje konec prostřednictvím počátku, měl by student také vidět, že vrcholový kámen, závěrečný kámen na chrámu, musí být obdobou základu. Základem chrámu pro Millera byl proročský čas, avšak tím základem byl přesto Ježíš Kristus.

Podle milosti Boží, která mi byla dána, jsem jako moudrý stavitel položil základ, a jiný na něm staví. Každý však ať dbá na to, jak na něm staví. Neboť jiný základ nikdo nemůže položit mimo ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. 1 Korinským 3,10.11.

Pavel ztotožňuje své dílo se vztyčováním chrámu, jehož základ či počátek položil. Byl apoštolem pohanů a bylo ho užito k položení základu křesťanské církve. V témže oddílu Pavel rovněž uvádí, že naše těla jsou chrámem Ducha svatého. Je tu také Šalomounův chrám a svatyně z pouště, které všechny mají základy, jež jsou všechny představovány jako Ježíš Kristus. Základem, k jehož vztyčení bylo užito Millera, byl chrám adventismu a základem onoho chrámu je zcela jistě Ježíš Kristus; avšak konkrétněji je to chrám, který je vztyčován z materiálů duchovních a proročských.

Vrcholový kámen tedy musí být rovněž Ježíš Kristus, avšak vrcholový kámen musí zahrnovat také prvořadé proročké pravidlo, neboť Miller obdržel soubor pravidel, který obsahuje prvořadé pravidlo mileritů, jímž byl princip „rok za den“. Bez tohoto pravidla neexistuje žádné rozpoznání časového proroctví, a není tedy žádný základ. Na konci musí existovat protějšek, který představuje Ježíše Krista (Základ) a který je prvořadým pravidlem v rámci souboru pravidel ustanovujících

Zjevení Ježíše Krista. Tímto pravidlem je ovšem pravidlo „první zmínky“, představující atribut Kristova charakteru, který označuje konec od počátku.

Ve 2. Tesalonickém ti, kteří nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni, odmítli pravdu, jak je vyjádřena řeckým slovem odvozeným od hebrejského slova utvořeného třemi písmeny, které se ve Starém zákoně překládá jako „pravda“. Skupina, která přijímá mocné bludy, protože uvěřila lži, odmítla se vrátit na staré stezky, k základům adventismu, jak jsou znázorněny na dvou posvátných tabulích. A tak pasáž, kterou již nějakou dobu zkoumáme, praví:

„Mocný anděl, který poučoval Jana, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus. To, že položil svou pravou nohu na moře a levou na pevninu, ukazuje úlohu, kterou vykonává v závěrečných výjevech velikého sporu se satanem. Toto postavení označuje Jeho svrchovanou moc a autoritu nad celou zemí. Spor od věku k věku sílil a stával se rozhodnějším a bude tak pokračovat až k závěrečným událostem, kdy mistrovské působení mocností temnoty dosáhne svého vrcholu. Satan, sjednocený se zlými lidmi, oklame celý svět i církve, které nepřijímají lásku k pravdě. Avšak mocný anděl vyžaduje pozornost. Volá mocným hlasem. Má těm, kteří se spojili se satanem, aby se stavěli proti pravdě, ukázat moc a autoritu svého hlasu.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

V tomto předchozím oddílu jsou „sbory, které nepřijaly lásku k pravdě“, Danielem i Matoušem označené za bezbožné a pošetilé panny, o nichž Amos 8,12 uvádí, že začnou hledat Boží poslední výstražné poselství, když už bude příliš pozdě. Je příliš pozdě, protože uvěřily lži týkající se základů adventismu. Adventismus začal tuto lež poprvé vstřebávat v roce 1863 a od té chvíle už to byl jen nepřetržitý úpadek.

To, co se chystám napsat, je předpokládám zcela subjektivní, avšak jaké nové prorocké světlo bylo do adventismu uvedeno od roku 1863? Ellen White o poselství Jonese a Waggonera z roku 1888 říká, že to bylo poselství, které sama předkládala již po léta. Jejich poselství mohlo adventismu v roce 1888 znít nově a šokujícím způsobem, avšak ona novost i onen otřes nebyly vyvolány novým poselstvím, nýbrž slepotou, která se usazovala na Božím lidu od roku 1863.

Ellen Whiteová označila adventismus za nacházející se v laodicejském stavu již před rokem 1863, takže slepota Laodiceje již před rokem 1863 začínala pronikat do adventismu, avšak v roce 1863 církev oficiálně odložila stranou pravdu týkající se „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest, což bylo vůbec první „časové proroctví“, které Miller objevil. V adventismu se od roku 1863 neobjevilo žádné prorocké světlo! Co se změnilo?

Úplně první kámen chrámového základu, který byl zbudován na prorockém čase a představoval Ježíše Krista, byl adventismem v roce 1863 odložen stranou. První kámen, který Miller vložil do chrámového základu založeného na čase, jak jej v Danielovi představil Kristus, jenž sám sebe ztělesnil jako Palmoniho, „podivuhodného počtáře“, byl zavržen a odložen stranou. Úplně první kámen, který Miller objevil...

„Když Kristus citoval proroctví o zavrženém kameni, odkazoval na skutečnou událost v dějinách Izraele. Tato příhoda souvisela se stavbou prvního chrámu. Ačkoli měla zvláštní uplatnění v době prvního příchodu Kristova a měla zvláštní silou zapůsobit na Židy, obsahuje

také poučení pro nás. Když byl budován Šalomounův chrám, byly obrovské kameny pro zdi a základy zcela opracovány již v lomu; poté, co byly dopraveny na staveniště, neměl se na nich použít žádný nástroj; dělníci je měli pouze usadit na jejich místo. Pro použití v základu byl přivezen jeden kámen neobvyklé velikosti a zvláštního tvaru; dělníci však pro něj nemohli nalézt žádné místo a nechtěli jej přijmout. Ležel nevyužitý v cestě a byl jim na obtíž. Dlouho zůstával zavrženým kamenem. Když však stavitelé přistoupili k položení nárožního kamene, dlouho hledali kámen dostatečné velikosti a pevnosti a správného tvaru, aby mohl zaujmout právě toto místo a nést velikou tíhu, která na něm spočine. Kdyby pro toto důležité místo učinili nerozumnou volbu, byla by ohrožena bezpečnost celé stavby. Museli najít kámen schopný odolat působení slunce, mrazu i bouře. Několik kamenů bylo v různých dobách vybráno, ale pod tlakem nesmírných vah se rozpadly na kusy. Jiné neobstály ve zkoušce náhlých změn počasí. Nakonec však byla pozornost obrácena ke kameni tak dlouho zavrhovanému. Byl vystaven vzduchu, slunci i bouři, aniž by se na něm ukázala sebemenší trhлина. Stavitelé tento kámen prozkoumali. Obstál v každé zkoušce kromě jediné. Pokud by obstál i ve zkoušce silného tlaku, rozhodli se jej přijmout za úhelový kámen. Zkouška byla provedena. Kámen byl přijat, přinesen na jemu určené místo a ukázalo se, že přesně zapadá. V prorockém vidění bylo Izajášovi ukázáno, že tento kámen byl symbolem Krista. Praví:“

„Hospodina zástupů samého posvěcujte; on budiž vaší bázní a on budiž vaší hrůzou. A bude svatyní; ale oběma domům Izraele kamenem úrazu a skálou pohoršení, obyvatelům Jeruzaléma osidlem a léčkou. A mnozí z nich klopýtnou a padnou a budou rozdrceni a uváznou v osidle a budou polapeni.“ Prorok, unesen v prorockém vidění k prvnímu příchodu, spatřuje, že Kristus má nést zkoušky a prověrky, jejichž symbolem bylo nakládání s hlavním úhelovým kamenem při Šalomounově chrámu. „Proto praví Panovník Hospodin toto: Ať, já kladu na Sionu za základ kámen, kámen vyzkoušený, vzácný úhelový kámen, pevný základ; kdo věří, nebude spěchat.“ Izajáš 8,13–15; 28,16.

„V nekonečné moudrosti Bůh vyvolil základní kámen a sám jej položil. Nazval jej ‚pevným základem‘. Celý svět na něj může vložit svá břemena a zármutky; unese je všechny. S naprostou bezpečností na něm mohou stavět. Kristus je ‚vyzkoušený kámen‘. Ty, kdo v Něho důvěřují, nikdy nezklame. Obstál v každé zkoušce. Snášel tíhu Adamovy viny i viny jeho potomstva a vyšel z boje jako více než vítěz nad mocnostmi zla. Nesl břemena, která na Něho vložil každý kající hříšník. V Kristu nalezlo vinné srdce úlevu. On je pevným základem. Všichni, kdo na Něm zakládají svou naději, spočívají v dokonalém bezpečí.

„V Izajášově proroctví je Kristus prohlášen jak za pevný základ, tak za kámen úrazu. Apoštol Petr, píšíci z vnuknutí Ducha svatého, jasně ukazuje, komu je Kristus základním kamenem a komu skálou pohoršení:

„Jestliže jste okusili, že Pán je milostivý. K němu přistupující jako k živému kameni, lidmi sice zavrženému, ale od Boha vyvolenému a vzácnému, i vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. Proto je také v Písmu obsaženo: Ať, kladu na Sionu kámen úhelový, vyvolený, vzácný; a kdo v Něho věří, nebude zahanben. Vám tedy, kteří věříte, je vzácný; ale těm, kteří jsou neposlušní: kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal hlavou úhlu, a kamenem úrazu a skálou

pohoršení, totiž těm, kteří klopýtají o slovo, jsou neposlušní.“ 1 Petr 2,3–8.

„Pro ty, kdo věří, je Kristus jistým základem. To jsou ti, kdo padají na Skálu a jsou zlomeni. Je zde znázorněno podřízení se Kristu a víra v Něho. Padnout na Skálu a být zlomen znamená vzdát se své vlastní spravedlnosti a přijít ke Kristu s pokorou dítěte, činit pokání ze svých přestoupení a věřit v Jeho odpouštějící lásku. A tak také vírou a poslušností budujeme na Kristu jako na svém základu.“

„Na tomto živém kameni mohou stavět Židé i pohané. To je jediný základ, na němž můžeme stavět bezpečně. Je dostatečně široký pro všechny a dostatečně pevný, aby unesl tíhu a břemeno celého světa. A spojením s Kristem, živým kamenem, se všichni, kdo stavějí na tomto základě, stávají živými kameny. Mnozí lidé jsou vlastním úsilím tesáni, leštění a zkrášlováni; nemohou se však stát „živými kameny“, protože nejsou spojeni s Kristem. Bez tohoto spojení nemůže být nikdo spasen. Bez Kristova života v nás nemůžeme odolat bouřím pokušení. Naše věčná bezpečnost závisí na tom, zda stavíme na pevném základě. Dnes zástupy stavějí na základech, které nebyly vyzkoušeny. Když přijde déšť, když zuří vichřice a přijdou záplavy, jejich dům padne, protože není založen na věčné Skále, na úhelném kameni, Kristu Ježíši.“

„Pro ty, kdo klopýtají nad slovem, jsou neposlušní,“ je Kristus kamenem úrazu. Avšak „kámen, který stavitelé zavrhl, ten se stal kamenem úhelným“. Jako zavržený kámen snášel Kristus ve svém pozemském poslání přehlížení a bezpráví. Byl „pohrdaný a lidmi opuštěný, muž bolesti, který znal zármutek; ... pohrdaný byl, a necenili jsme si ho“. Izajáš 53:3. Avšak čas, kdy měl být oslaven, byl blízko. Svým vzkříšením z mrtvých měl být prohlášen za „Syna Božího v moci“. Římanům 1:4. Při svém druhém příchodu bude zjeven jako Pán nebe i země. Ti, kdo Ho nyní právě chtějí ukřižovat, poznají Jeho velikost. Před celým vesmírem se zavržený kámen stane kamenem úhelným.

„A na kohokoli ten kámen padne, toho rozdrtí na prach.“ Lid, který zavrhl Krista, měl brzy uvidět své město i svůj národ zničené. Jejich sláva měla být zlomena a rozptýlena jako prach před větrem. A co to bylo, co Židy zničilo? Byla to skála, která, kdyby na ní byli stavěli, byla by jejich bezpečím. Byla to Boží добрta, kterou pohrdli, spravedlnost, kterou odmítli, milosrdenství, které zlehčili. Lidé se postavili proti Bohu, a vše, co mělo být jejich spásou, se obrátilo v jejich zkázu. Vše, co Bůh ustanovil k životu, jim bylo k smrti. V ukřižování Krista Židy bylo zahrnuto zničení Jeruzaléma. Krev prolitá na Kalvárii byla břemenem, které je strhlo do záhuby pro tento svět i pro svět budoucí. Tak tomu bude i v onen veliký poslední den, kdy soud dopadne na ty, kdo odmítli Boží milost. Kristus, kámen jejich pohoršení, se jim tehdy zjeví jako mstící se hora. Sláva jeho tváře, která je pro spravedlivé životem, bude pro bezbožné stravujícím ohněm. Protože odmítli lásku a pohrdli milostí, hříšník bude zahuben.

„Mnohými podobenstvími a opakovanými varováními Ježíš ukázal, jaký bude pro Židy důsledek odmítnutí Božího Syna. Těmito slovy oslovoval všechny v každém věku, kdo Ho odmítají přijmout jako svého Vykupitele. Každé varování platí pro ně. Znesvěcený chrám, neposlušný syn, nepraví vinaři i pohrdaví stavitelé mají svůj protějšek ve zkušenosti každého hříšníka. Nebude-li činit pokání, stane se jeho údělem soud, který oni předznamenávali.“
Touha věků, 597–600.

V příštím článku budeme v tomto pokračovat.